

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸς μῆνες Σεπτεμβρίου δεκάτη
ζήτ' ὁ Πρίγκηψ λάος ἄς φωνάζη.

Ἐμακάσα πνήθητα κ' ἔδωτο
καὶ πρόδους Ρωμῶν ὕλακτο.

**Ἐτοῦ Πρίγκηπος τὸν ἐρχομό,
πρῶτθε μὲ πόνου καὶ καύμο.**

Φθάνεις ἀπὸ τὴν Χαλέπα, φθάνεις ἀπὸ τὰ Χανιά,
καὶ καθεὶς θυμᾶται τῶρα τοῦ Δεκέμβρη τῆς ἐνιαῖ,
ποῦ τῆς ἀμοιρῆς τῆς σκλάβας πρωτοπάτησης τῆ γῆ,
κι' ἀντιλάλησε κραυγὴ
'στὰ βουνὰ καὶ 'στὰ λαγκάδια
καὶ 'στ' ἀξέγαστα τ' Ἀρκάδια.

Τότε μὲς ἀπὸ καπνοῦς αἰματοβαμμένῃ σκλάβα
σκόρπισε πορτοκαλιαῖς μὲ πρὸς 'στοῦ Πρίγκηπος τὸ διάβα,
τότε τότε ξεχασθῆκαν τόσοι χρόνοι συμφορᾶς,
τότ' ἐβρόντησαν πελέκια
καὶ παλληκαριῶν τουφέκια,
κι' ἡ βροντὴ τῶν ἦταν ἦχος πρωτογέννητης χαρᾶς.

Ἐγονάτισε μὲ προστά σου κάθε Κρητικὸ καλύβι,
τόξερε πῶς ἡ καρδιά σου τοῦ νησιοῦ τὸν πόθο κρύβει,
τόξερε γι' αὐτὸν καὶ μόνο πῶς πατεῖς τὰ χρώματά του
κι' ἔτρεξε μὲ καρδιοκτύπι νὰ σοῦ δώση τάρματά του.

Τώρα φεύγεις λυπημένος ἀπὸ τὸ νησι τῆς λάβας
ἐπειδὴ τὸ θέλουν ἔτσι νέοι τύραννοι τῆς σκλάβας,
καὶ φωνάζουν παλληκάρια : μὴ μᾶς φύγης, ἔδω μείνε,
τὸ Ρηγόπουλο τῆς Κρήτης ἡ παρηγοριὰ μας εἶναι.

Καὶ μικρὰ παιδιὰ καὶ μάνναις καὶ γερόντισαις καὶ γέροι
τρέχουν νὰ σέ χαιρετήσουν μ' ἀγρολούουδα 'στὸ χέρι,
καὶ σὺ μέσα σου πονεῖς, καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια
στρέφεις πίσω σου νὰ δῆς τῆς Χαλέπας τὰ Παλάτια.

Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες... μὰ σὰν πᾶς μὲς 'στὸ καράβι
μὴν ξεχνᾶς πῶς σ' ἀγαποῦσαν τῶν Δυνάμεων οἱ σκλάβοι,
μὴτ' ἔκεινο τὸ σπητάκι μὴν ξεχνᾶς τὸ φτωχικό,
ποῦ σοῦ τῶδε γιν' ἕνας πόθος σὰν Παλάτι μυθικό.

Κ' ἂν ποτὲ καιμιμᾶν ἡμέρα μετὰ τόσους χρόνους μαύρους
φῆξ'λευθεριὰ 'στὴν Κρήτη δίχως ξένους Μινωταύρους,
τῆς παλληκαριᾶς ἡ κόρη μὲ ροδόπλεχτα μαλλιά
πρῶτα πρῶτα θὰ φιλήσῃ τὸ παιδί τοῦ Βασιλῆα.

